

спортивними федераціями.

Вважаємо за необхідне рекомендувати пропозиції щодо удосконалення державного регулювання розвитку фізичної культури та спорту: 1) розробити і впровадити зміни до законодавчої бази державного регулювання розвитку сфери фізичної культури та спорту, яка має орієнтуватися на децентралізацію та демократизацію даної сфери та встановити вимоги безпеки фізичної культури і спорту, як пріоритетних для здоров'я населення, 2) забезпечити підготовку фахівців в сфері фізичної культури і спорту (державне замовлення на фахівців фізкультурно-оздоровчого спрямування для роботи з різними віковими категоріями населення, а також особами з хронічними захворюваннями, пенсіонерами); 3) створити сприятливі умови для активних занять спортом за місцем проживання для різних верств населення; збільшити кількість спортивних закладів і підвищити якість послуг, які вони надають, популяризувати здоровий спосіб життя.

Література

1. Гасюк І.Л. Теоретичне обґрунтування складових моделі організаційної структури державного управління фізичною культурою і спортом / І.Л. Гасюк // Університетські наукові записки: часопис ХУУП. – Х.: Вид-во ХУУП. – 2010. – № 4 (36). – С. 276-281.

2. План роботи Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) на 2017 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kievcity.gov.ua/files/2017/>

УДК 351:316.77 (043.2)

Гусар О. А., к.ю.н.,
Нероденко М. В., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ АУДІОВІЗУАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Сьогодні за умов незалежності засобів масової інформації нагальною потребою є оновлення комплексу правових норм надання аудіовізуальних послуг в Україні. Глибокі зміни у сфері телерадіомовлення, спричиненні стрімким технологічним розвитком, потребують розроблення нових принципів державного регулювання для пристосування аудіовізуальних послуг до нових технологічних умов, гарантій з боку держави дотримання свободи слова, протидії цензурі і монополізації інформаційного простору, забезпечення плюралізму.

Основною метою правового регулювання є визначення ефективних та сучасних засад захисту прав споживачів на вільне отримання

аудіовізуальної інформації, а також законні механізми визначення і обмеження шкідливого аудіовізуального контенту.

У межах Рамкової програми співпраці Ради Європи та ЄС у квітні 2014 р. був розпочатий проект «Свобода медіа в Україні», який об'єднав у собі країни-учасниці ініціативи ЄС «Східне партнерство» - Вірменію, Азербайджан, Грузію, Республіку Молдову, Україну та Білорусь. Основним завданням проекту стало сприяння в ухваленні Закону «Про аудіовізуальні послуги», який би відповідав нормам Директиви Європейського Парламенту та Ради Європи 2010/13/ЄС від 10 березня 2010 р. про узгодження певних положень, визначених законами, підзаконними актами та адміністративними положеннями у державах-членах стосовно надання аудіовізуальних медіа послуг та в результаті стати універсальним документом щодо аудіовізуальних послуг в Україні, замінивши Закон України «Про телебачення та радіомовлення» та Закон України «Про Національну раду з питань телебачення і радіомовлення».

В грудні 2017 року Верховною Радою України зареєстровано Проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення», виклавши його в такій редакції: «Закон України Про аудіовізуальні медіа-сервіси» за № 7397, який за змістом відповідає результатам проекту «Свобода медіа в Україні» і регламентує надання аудіовізуальних послуг. Предметом регулювання Закону є відносини у сфері надання аудіовізуальних медіа-сервісів, на відносини у сфері сервісу доступу до пакетів теле- та радіоканалів, платформи спільного досіупу до відео, сервісу доступу до пакетів теле- та радіоканалів, а також на державне управління, регулювання та нагляд у сфері аудіовізуальних медіа-сервісів. До сфери дії цього Закону відноситься поширення як виключно аудіо інформації, так і поєднання аудіо- та візуальної інформації.

Законом пропонується встановити європейські принципи державного регулювання щодо створення і розповсюдження аудіовізуальних медіа-сервісів.

Будь-яке обмеження діяльності суб'єктів надання та постачання аудіовізуальних медіа-сервісів в розумінні Закону є втручанням у свободу вираження поглядів, яке повинно ґрунтуватися на чітких положеннях Закону та бути пропорційним до правомірної мети, що переслідується. Держава має забезпечити плюралізм джерел аудіовізуальної інформації, а також запобігти шкоді, що може бути завдана поширенням певної аудіовізуальної інформації.

Також у Законі застосовується принцип «технологічної нейтральності», який передбачає державне регулювання послуг незалежно від технології поширення аудіовізуальної інформації, що покликане забезпечити розвиток конкуренції, покращення пропозиції споживачам та рівність прав та обов'язків суб'єктів господарювання в сфері надання аудіовізуальних медіа-сервісів, які в своїй діяльності не використовують

радіочастотний ресурс [1].

Законом передбачені вимоги щодо захисту неповнолітніх, надання права на відповідь та право на спростування недостовірних відомостей, обмеження аудіовізуальних комерційних повідомлень, збалансоване висвітлення думок в передачах новин, адаптація передач для осіб з вадами слуху і зору, мовні квоти, квоти для європейських аудіовізуальних творів та національного продукту, квоти для продукту незалежних виробників, офіційні повідомлення, правила мовлення в дні трауру (скорботи, жалоби).

Вважаємо за доцільним ухвалення Закону «Про аудіовізуальні медіа-сервіси», оскільки, по – перше, це є зобов'язанням України щодо гармонізації національного законодавства з вимогами ЄС. По – друге, вбачаємо позитивні зміни для інформаційного законодавства України, а саме: 1) забезпечення прозорості медіавласності; 2) проведення процедури легалізації діяльності ЗМК у два етапи: ліцензування та реєстрації. 3) введення механізму застосування штрафних санкцій регуляторним органом; 4) удосконалюють законодавство про телебачення і радіомовлення; 5) лібералізують сферу надання аудіовізуальних медіа сервісів, створюють умови протидії корупції і монополізації інформаційного простору; 6) посилюють відповідальність суб'єктів господарювання за порушення законодавства у сфері аудіовізуальних медіа сервісів. По - третє, це надасть можливість уникнути дублювання законодавчих норм; скасувати Закон України «Про телебачення і радіомовлення» [2] та Закон України «Про національну раду з питань телебачення і радіомовлення» [3].

Отже, державне регулювання аудіовізуальних послуг є сукупністю цілеспрямованих заходів, які здійснюються органами державної влади з метою організаційного, фінансового та нормативно-правового впорядкування діяльності засобів масової комунікації та дотримання вимог національного законодавства та норм міжнародного права в інформаційно-комунікаційній сфері.

Література

1. Про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: rada.gov.ua/pls/zweb
2. Про телебачення і радіомовлення: Закон України від 21.12.1993 № 3759-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov>
3. Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення: Закон України від 23.09.1997 № 538/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/>